

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 50

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 ianuarie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.314 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat	2-3	Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice și art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă	8-9
Decizia nr. 1.356 din 21 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	3-4	Decizia nr. 1.510 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1 ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	10-11
Decizia nr. 1.480 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ din Codul de procedură penală	5-7	Decizia nr. 1.511 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	11-12
Decizia nr. 1.501 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	7-8	Decizia nr. 1.514 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	13-15
Decizia nr. 1.502 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din		Decizia nr. 1.521 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.314

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Gheorghe Zaharia în Dosarul nr. 3.191/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.191/115/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Zaharia cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt retroactive. În acest sens, arată că, prin schimbarea procedurii de calculare și stabilire a pensiei dobândite în temeiul Legii nr. 3/1977, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 acționează pentru trecut.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, și aprobată cu completări prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2005.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 1: „*Pensiile din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, stabilite în baza legislației în vigoare anterior datei de 1 aprilie 2001, se recalculează în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție care consacră neretroactivitatea legii civile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că problema pusă în discuție de autorul acesteia a mai fost analizată și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 88 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 15 martie 2007, Curtea a reținut că „operațiunea de recalculare privește în mod inevitabil trecutul, pentru că stagiul de cotizare a fost realizat în trecut, dar se efectuează doar după data intrării în vigoare a ordonanței și are efecte numai pentru viitor, pensia recalculează intrând în plată numai de la data emiterii deciziei. În cazurile în care din recalculare rezultă un quantum mai mare al pensiei, se va plăti acesta, iar dacă noul quantum rezultat este mai mic, se va acorda în continuare pensia anterior stabilită și aflată în plată, fără a se aduce vreo atingere drepturilor legal câștigate anterior.

Schimbarea condițiilor de exercitare a dreptului la pensie nu poate avea nici ea semnificația încălcării principiului constituțional al neretroactivității legii, atâta vreme cât, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, condițiile de exercitare a dreptului la pensie, a celorlalte drepturi de asigurări sociale și a altor forme de asistență socială sunt stabilite de lege. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească și să modifice, ori de câte ori apare această necesitate, condițiile și criteriile de acordare a pensiilor, modul de calcul și quantumul acestora, cu respectarea condiției ca aceste noi reglementări să fie aplicate de la intrarea legii în vigoare, pentru viitor, condiție pe care ordonanța de urgență a Guvernului o îndeplinește.”

Curtea constată că nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, astfel că soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Gheorghe Zaharia în Dosarul nr. 3.191/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.356

din 21 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Traian Filip în Dosarul nr. 1.215/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât textul de lege criticat a fost modificat, iar noua reglementare nu mai păstrează soluția legislativă criticată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.215/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului**

nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

Excepția a fost ridicată de Traian Filip într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea actului prin care s-a dispus revocarea din funcție a acestuia, absolutent al unei forme de învățământ din domeniul informatic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia enunță în mod formal textele constituționale pretins încălcate, fără a arăta în ce constă eventuala contradicție între prevederile de lege criticate și dispozițiile constituționale invocate.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția este neîntemeiată. În acest sens, arată că impunerea unei anumite specializări pentru managerii spitalelor publice nu este de natură să încalce dreptul la muncă și egalitatea cetățenilor în fața legii, întrucât scopul urmărit de legiuitor vizează eficientizarea activității manageriale în spitalele publice, cu consecințe directe asupra modului de utilizare a fondurilor publice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere transmis sub nr. 13.246 din 9 septembrie 2009, consideră că excepția este inadmisibilă, întrucât autorul excepției enumeră dispozițiile constituționale pretins încălcate fără a motiva în ce constă neconstituționalitatea textului de lege criticat.

Avocatul Poporului consideră că excepția este inadmisibilă, întrucât, ulterior sesizării Curții Constituționale de către instanța de judecată, prevederile de lege incidente în această cauză, respectiv art. I, pct. 11 din Ordonanța nr. 69/2009, au fost modificate prin art. I pct. 2 din Legea nr. 91/2010, fără a mai fi păstrată soluția legislativă criticată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în realitate, criticile autorului excepției vizează numai prevederile art. I pct. 1 din această ordonanță, cu următoarea redactare:

„1. La articolul 178, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) *Managerul persoană fizică sau reprezentantul desemnat de managerul persoană juridică trebuie să fie absolvent al unei instituții de învățământ superior în domeniul medical, economic, juridic sau administrativ și al unor cursuri de perfecționare în management sau management sanitar, agreeate de Ministerul Sănătății și stabilite prin ordin al ministrului sănătății.»*»

Ulterior sesizării, textul art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009 a fost modificat prin art. I pct. 2 din Legea nr. 91/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 26 mai 2010, devenind art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Traian Filip în Dosarul nr. 1.215/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 iunie 2009, cu următorul conținut: „La articolul 178, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) *Managerul persoană fizică sau reprezentantul desemnat de managerul persoană juridică trebuie să fie absolvent al unei instituții de învățământ superior și să îndeplinească una dintre următoarele condiții:*

a) *să fie absolvent al unor cursuri de perfecționare în management sau management sanitar, agreeate de Ministerul Sănătății și stabilite prin ordin al ministrului sănătății;*

b) *să fie absolvent al unui masterat sau doctorat în management sanitar, economic sau administrativ organizat într-o instituție de învățământ superior acreditată, potrivit legii.»*»

Dispozițiile constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 30 alin. (6) și (7) privind libertatea de exprimare, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în urma modificărilor aduse prin Legea nr. 91/2010, soluția legislativă inițial criticată a suferit modificări substanțiale. În actuala redactare textul de lege stabilește că managerul persoană fizică sau reprezentantul desemnat de managerul persoană juridică trebuie să fie absolvent al unei instituții de învățământ superior, fără a specifica domeniul în care acesta trebuie să fi absolvit.

Întrucât textul de lege inițial criticat a căpătat, prin modificările aduse, o altă configurație juridică, critica de neconstituționalitate a rămas fără obiect, astfel încât, în temeiul art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2009 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.480

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Martin, Constantin-Bebi Manole și Iulian Lazăr în Dosarul nr. 7.949/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.949/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Marius Martin, Constantin-Bebi Manole și Iulian Lazăr cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 91¹ din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la respectarea vieții private și de familie, secretul corespondenței, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât interceptările și înregistrările audio sau video se pot dispune și înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal, și chiar înainte de săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, autorii excepției consideră că aceste interceptări dispuse și efectuate înaintea declanșării procesului penal aduc atingere, în momentul obținerii, dreptului la viață privată, în componenta folosirii încalcă dreptul la un proces echitabil. Mai arată că singurul mecanism procesual care ar da eficiență dreptului la un proces echitabil în situația interceptărilor și înregistrărilor de comunicații sau convorbiri obținute înainte de declanșarea procesului penal este considerarea lor ca simple informații, dar nu mijloace de probă. În opinia autorilor excepției, textul de lege

criticat aduce atingere și principiului proporționalității impus de art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice ingerință în exercițiul dreptului la viață privată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit.

Tribunalul Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 410/2008 și nr. 962/2009.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*”, având următorul cuprins: „*Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.*”

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul

infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegheerii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 28 privind secretul corespondenței și ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 911 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 182 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 26 martie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată o critică

similară referitoare la dispozițiile art. 911 din Codul de procedură penală, reținând că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale.

În plus, însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate, prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu versus România*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ [prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006] există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

În același sens este și Decizia nr. 102 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 5 martie 2010.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Martin, Constantin-Bebi Manole și Iulian Lazăr în Dosarul nr. 7.949/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.501

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wang Ai qin în Dosarul nr. 4.985/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, constatându-se lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta solicită, prin interpret, admiterea excepției de neconstituționalitate și să i se facă dreptate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că criticile formulate nu au legătură cu împrejurările cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.985/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.194/2002 privind regimul străinilor în România. Excepția a fost ridicată de Wang Ai qin într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de returnare a sa de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Arată că textele de lege criticate „sunt lipsite de precizie cu privire la situațiile similare cu cea a reclamantei, astfel încât aceasta să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa și nu protejează suficient străinii care se află în România împotriva arbitrarului și abuzurilor Oficiului Român pentru Imigrări”. În continuare, descrie situația sa de fapt în România și susține că documentele folosite pentru obținerea dreptului de ședere permanentă sunt conforme cu realitatea.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu aduc atingere dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, iar decizia Oficiului Român pentru Imigrări poate fi contestată în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 77 alin. (1) lit. b) și art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 77 alin. (1) lit. b): „(1) *Oficiul Român pentru Imigrări anulează, prin decizie motivată, dreptul de ședere permanentă sau temporară în România, dacă se constată ulterior că: (...)*

b) dreptul de ședere permanentă sau prelungirea dreptului de ședere temporară a fost obținut/obținută prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori de alte mijloace ilegale.”;

— Art. 78 lit. a): „*Decizia de anulare sau revocare a dreptului de ședere se comunică:*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (1) lit. b) și art. 78 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wing Ai Qin în Dosarul nr. 4.985/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.502

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice și art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice și art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Agripina (Nițu) Vasile în Dosarul nr. 9.950/300/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.950/300/2007, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice și art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Agripina (Nițu) Vasile cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Deciziei civile nr. 255 din 18 februarie 2009 pronunțată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă în contradictoriu cu Sandu-Aurel Nițu și Mariea Vasile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 5 din Decretul nr. 32/1954 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 26 alin. (1) și art. 48 alin. (1), fără a arăta însă în ce constă această contrarietate, iar dispozițiile art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă înfrâng prevederile constituționale ale art. 16 și 21, deoarece „nu există o cale de atac specială împotriva încheierii prin care s-a respins recuzarea”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice și art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Agripina (Nițu) Vasile în Dosarul nr. 9.950/300/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, publicat în Buletinul Oficial nr. 32 din 31 ianuarie 1954, și cele ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 5 din Decretul nr. 32/1954: „*Dovada că un bun este propriu se va putea face, între soți, prin orice mijloc de probă.*”

În cazul căsătoriilor încheiate înainte de intrarea în vigoare a Codului familiei, dovada că un bun este propriu se va putea face, de toți cei interesați, prin orice mijloc de probă, chiar față de cel de-al treilea.”;

— Art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă: „*Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai o dată cu fondul.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată și art. 48 alin. (1) privind familia.

Analizând argumentele formulate împotriva dispozițiilor art. 5 din Decretul nr. 32/1954, Curtea constată că acestea sunt critici de nelegalitate și netemeinicie a sentinței de fond, astfel că nu pot constitui veritabile critici de neconstituționalitate. Deoarece autorul excepției nu arată în ce constă contrarietatea textului de lege sus-menționat cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 26 alin. (1) și art. 48 alin. (1), acestea fiind doar enumerate, excepția este inadmisibilă.

De asemenea, Curtea nu poate primi nici critica ce vizează neconstituționalitatea art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, deoarece aceste dispoziții de lege se circumscriu domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului.

De altfel, autorul excepției solicită modificarea și completarea acestui text de lege, în sensul reglementării unei căi de atac speciale împotriva încheierii prin care s-a respins recuzarea. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta nu poate modifica sau completa dispozițiile de lege supuse controlului. În aceste condiții, și această excepție este inadmisibilă.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.510

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Constantin Dumitru Iacov în Dosarul nr. 37.259/3/2009 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 37.259/3/2009, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Constantin Dumitru Iacov.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate limitează accesul liber la justiție, deoarece, din cauza taxelor stabilite de stat în sarcina justițiabilului într-un quantum exagerat, persoana interesată nu se mai poate adresa instanței de judecată. Arată că Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru prevede noi praguri de taxare pentru acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, aceste dispoziții aplicându-se în mod corespunzător și cererilor prevăzute în cuprinsul normei de lege criticate de autorul excepției. Consideră că justițiabilii din România, din cauza lipsei majore a posibilităților materiale de a plăti anticipat taxele judiciare de timbru, nu își pot valorifica pretențiile și nu pot dovedi netemeinicia pretențiilor adversarilor. Arată că, în practică, se stabilesc taxe judiciare de timbru exorbitante, ce depășesc cu mult cheltuielile prilejuite de realizarea actului de justiție și posibilitățile de plată ale justițiabilului.

Tribunalul București — Secția comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997. Textul a fost modificat prin Legea nr. 276/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009, și are următorul conținut: *„Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 privind contribuțiile financiare ale cetățenilor și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea, autorul consideră că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenție, art. 10 referitor la egalitatea persoanelor de a fi audiate în mod echitabil și public din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 pct. 1 privind egalitatea oamenilor în fața justiției din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin numeroase decizii, s-a pronunțat în sensul constituționalității art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în raport cu critici identice de neconstituționalitate. În acest sens, cu titlu exemplificativ, se rețin Decizia nr. 393 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 19 mai 2010, și Decizia nr. 1.587 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2010.

În aceste decizii Curtea a statuat în esență că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea

cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De

asemenea, la finalul procesului judiciar, sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție. Din cele de mai sus, Curtea a constatat că nu sunt încălcate nici prevederile art. 24 din Constituție.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Constantin Dumitru Iacov în Dosarul nr. 37.259/3/2009 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.511

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Comuniunea Stăpânilor de Munți și Codri în Dosarul nr. 4.847/90/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.847/90/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Comuniunea Stăpânilor de Munți și Codri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin scutirea statului român de la plata taxelor de timbru și a timbrului judiciar, se creează un privilegiu în favoarea acestuia față de obștile de moșneni, fapt ce contravine principiului egalității în fața legii.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu următorul conținut: „*Sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție. De asemenea, autorul consideră că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dispozițiilor art. 1 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la egalitatea oamenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru s-a mai pronunțat prin numeroase decizii. Astfel, prin Decizia nr. 373 din 2 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 13 noiembrie 2003, Curtea a statuat că principiul egalității prevăzut de Legea fundamentală nu poate

ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create.

În ceea ce privește scutirea autorităților publice vizate de textul criticat de taxe, tarife, comisioane sau cauțiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea realizării creanțelor bugetare, aceasta are o justificare obiectivă și rațională, autoritățile respective — creditori bugetari — fiind finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective făcându-se venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

Referitor la critica de neconstituționalitate bazată pe susținerea că se încalcă dreptul de liber acces la justiție, respectiv dreptul la un proces echitabil, Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată, întrucât nici dispozițiile constituționale ale art. 21 și nici cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu exclud stabilirea unor condiții în legătură cu introducerea acțiunilor în justiție, între care și aceea a plății unor taxe, așa cum niciuna dintre aceste prevederi nu stabilește gratuitatea serviciului public al justiției.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.394 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 11 februarie 2009, Curtea a statuat că plata unor taxe sau impozite reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută în art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care aceștia au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice. Or, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, fiind așadar la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, acestea fiind aplicabile și criticilor de neconstituționalitate aduse textului de lege atacat prin raportare la dispozițiile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Comuniunea Stăpânilor de Munți și Codri în Dosarul nr. 4.847/90/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.514

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.650/301/2010 al Judecătoria Sectorului 3 București și în Dosarul nr. 20.615/197/2009 al Judecătoria Brașov, de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 19.412/301/2009 al Judecătoria Sectorului 3 București și în Dosarul nr. 4.479/300/2009 al Judecătoria Sectorului 2 București, de Societatea Comercială „Andromede Decor” — S.R.L. din Ilfov în Dosarul nr. 21.573/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, de Costel Calistru și Doru Muntianu în Dosarul nr. 183/193/2010 al Judecătoria Botoșani — Secția civilă, precum și de Societatea Comercială „Ram Prod” — S.R.L. din Moroeni în Dosarul nr. 1.991/204/2010 al Judecătoria Cămpina.

La apelul nominal se prezintă avocatul Biroului executorului judecătoresc Răileanu Ionuț Cătălin, parte în Dosarul nr. 1.329D/2010, și avocatul lui Dumas Stephane Jaques, parte în Dosarul nr. 1.388D/2010, cu delegații depuse la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.321D/2010, nr. 1.329D/2010, nr. 1.330D/2010, nr. 1.388D/2010, nr. 1.585D/2010, nr. 1.639D/2010 și nr. 2.978D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocații prezenți sunt de acord cu conexarea cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.978D/2010, nr. 1.639D/2010, nr. 1.585D/2010, nr. 1.388D/2010, nr. 1.330D/2010 și nr. 1.329D/2010 la Dosarul nr. 1.321D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente.

Avocatul părții Biroul executorului judecătoresc Răileanu Ionuț Cătălin și avocatul părții Dumas Stephane Jaques solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

După închiderea dezbaterilor se prezintă administratorul Societății Comerciale „Hellyz Consulting” — S.R.L. din Breaza, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 21.573/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6 alin. (1) și (2) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Andromede Decor” — S.R.L. din Ilfov.

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 183/193/2010, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Costel Calistru și Doru Muntianu.

Prin Încheierea din 8 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 19.412/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București.

Prin Încheierea din 14 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.615/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food” — S.R.L. din București.

Prin Încheierea din 29 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.650/301/2010, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food” — S.R.L. din București.

Prin Încheierea din 6 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.991/204/2010, **Judecătoria Cămpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ram Prod” — S.R.L. din Moroeni.

Prin Încheierea din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.479/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât permit instanței de judecată să soluționeze cauza numai pe baza susținerilor subiective ale creditorului, fără ca debitorul să poată administra probe în apărare. Consideră că textele de lege criticate lipsesc de eficiență acțiunea în anulare și nu asigură un proces echitabil

pentru toate părțile, întrucât dau posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți. Consideră că emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă dreptul de proprietate. În continuare, autorii apreciază că expresia „lămuriri și explicații” este neclară și îngrădește dreptul la apărare. De asemenea, arată că dispozițiile art. 8 din ordonanță nu precizează dacă cererea în anulare este sau nu o cale de atac ori dacă face parte din procedura contencioasă sau, dimpotrivă, din cea necontencioasă, acestea neindicând probele ce pot fi administrate. Totodată, prin prevederea unei singure căi de atac se creează o situație inegală între debitorul din procedura somației de plată și pârâtul din procesele comerciale de drept comun.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Botoșani — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Sectorului 3 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Brașov arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Câmpina — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”;

— Art. 4 alin. (2): „(2) *În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.*”;

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4): „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) *Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către creditor, precum și termenul de plată.[...]*

(4) *Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.*”;

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Abrogat.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare și ale art. 44 alin. (1) referitoare la dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, atât în ansamblul ei, cât și prin examinarea separată a dispozițiilor sale, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză. De exemplu, prin Decizia nr. 522/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 13 iulie 2006, Curtea a reținut, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, care urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile, ce reprezintă obligații contractuale de plată a unor sume de bani. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Totodată, textele de lege criticate conțin norme de procedură asupra cărora legiuitorul este suveran a legifera, evident cu respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, în temeiul art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.

De asemenea, Curtea constată că prin Decizia nr. 109 din 13 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2003, a statuat că dispozițiile art. 4 alin. (2) din ordonanță prevăd că în toate cazurile judecătorul, investit prin cererea creditorului, dispune citarea părților pentru oferirea de explicații și lămuriri. Procedura dobândește astfel un evident caracter oral și contradictoriu. Chiar dacă textul care îi conferă aceste trăsături este eliptic, în sensul că omite să precizeze cum pot fi probate explicațiile și lămuririle la care face referire, el nu conține nicio dispoziție expresă de limitare a mijloacelor de probă exclusiv la înscrisuri. În lipsa unei asemenea dispoziții, urmează a-și găsi aplicarea dreptul comun, așa cum prevede art. 111 din aceeași ordonanță a Guvernului.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că, prin Decizia nr. 522 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 13 iulie 2006, a statuat că dispozițiile art. 8 din ordonanță au caracter procedural, or, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este suveran a reglementa competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, iar în considerarea unor situații deosebite, acesta poate adopta reguli speciale, fără a crea astfel discriminări sau inegalități. În cazul de față, celeritatea soluționării litigiului și eficiența în obținerea titlurilor

executorii reprezintă caracteristici esențiale ale procedurii somației de plată, diferită, așadar, de cea specifică proceselor comerciale de drept comun, astfel că reglementarea unei singure căi de atac împotriva ordonanței prin care judecătorul admite, integral sau în parte, cererea creditorilor nu este de natură a afecta drepturile subiective sau cele procesuale ale debitorilor. De asemenea, prin Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, Curtea a statuat că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun. Chiar dacă cererea în anulare este

o cale de atac cu fizionomie juridică proprie, iar hotărârea de respingere a acesteia este irevocabilă, dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție, potrivit cărora căile de atac se exercită în condițiile legii.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.650/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București și în Dosarul nr. 20.615/197/2009 al Judecătoriei Brașov, de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 19.412/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București și în Dosarul nr. 4.479/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă, de Societatea Comercială „Andromede Decor” — S.R.L. din Ilfov în Dosarul nr. 21.573/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, de Costel Calistru și Doru Muntianu în Dosarul nr. 183/193/2010 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și de Societatea Comercială „Ram Prod” — S.R.L. din Moroieni în Dosarul nr. 1.991/204/2010 al Judecătoriei Câmpina — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.521
din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5)
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Again” — S.R.L. Unipersonale Meolo în Dosarul nr. 1.815/88/2009 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.815/88/2009, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Again” — S.R.L. Unipersonale Meolo.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât, în noua redactare, elimină recursul ce putea fi exercitat împotriva hotărârii prin care a fost respinsă cererea în anulare, fapt ce afectează substanța dreptului debitorului și lipsește actul de justiție de finalitatea acestuia, impusă de exigențele statului de drept și de garanțiile constituționale. Consideră că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 acordă protecție judiciară relei-credințe a creditorului, pe care o și încurajează, întrucât orice pretins creditor poate fi favorizat economic, prin intrarea în patrimoniul acestuia a unei sume asupra căreia nu are niciun drept și prin acordarea posibilității de a folosi această sumă pentru o perioadă îndelungată, până în momentul în care acesta ar fi obligat să o restituie.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, cu următorul conținut: „*Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții sunt invocate prevederile constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, se invocă și dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind

dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 referitor la protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. II — 107 alin. (2) privind dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil din Tratatul de instituire a unei Constituții pentru Europa, art. 7 referitor la egalitatea în drepturi a persoanelor și art. 8 privind dreptul la satisfacția efectivă din partea instanțelor din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor, iar legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată, conform prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale. Cu privire la dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, Curtea s-a mai pronunțat, de altfel, prin Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, prilej cu care a constatat conformitatea textului în cauză cu Legea fundamentală, stabilind că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun. Chiar dacă cererea în anulare este o cale de atac cu fizionomie juridică proprie, iar hotărârea de respingere a acesteia este irevocabilă, dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție, potrivit cărora căile de atac se exercită „în condițiile legii”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Again” — S.R.L. Unipersonale Meolo în Dosarul nr. 1.815/88/2009 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

